

el cas de què l'acord adoptat per l'Ajuntament sigui favorable al reconeixement de l'entitat local menor.

Article 40.—Promogut i substanciat el recurs de reposició que, com a previ al contenciós administratiu, estableix l'article 255 de l'Estatut i notificada al reclamant la resolució recaiguda en ell, o transcorreguts quinze dies, a comptar des del en què va tenir ingrés en el registre d'entrada de la corporació municipal l'escrit promoguent-lo, quedarà expedida a l'interessat la via contencios-administrativa.

Els recursos contenciosos s'ajustaran en llur tramitació als procediments establerts en la llei de 22 de juliol de 1894, en tot ço que no estigui previst en contrari en l'Estatut municipal o en aquest Reglament.

No obstant, quan s'exerciti l'acció pública que concedeix l'article 253 de l'Estatut i es destimi els recurs, serà preceptiva l'imposició de costes al recurrent.

DISPOSICIO TRANSITORIA

Segona. El plaç d'un mes què per a interposar el recurs contenciós administratiu assenyalat l'article 38 d'aquest Reglament, serà aplicable únicament als acords adoptats a l'empar de l'Estatut municipal i dels seus reglaments, amb posterioritat a la publicació del present.

Tots els altres acords adoptats amb anterioritat seran recurribles en el terme de tres mesos que estableix la llei de lo Contenciós-administratiu de 22 de juny de 1894.

(Traduït del "B. O. del C. de M. de la Coruña").

Deuen permetre's els càrrecs gratuïts?

La Medicina, la utilització de les ciències mèdiques, deuen ésser un servei car, el preu del qual signifiqui una taxació alta. De la mateixa manera que per les despeses sumptuàries i articles de primera necessitat les famílies pressuposen un tant per cent de llurs ingressos, per a defensar la salut deuen reservar partides esplèndides.

La mesquineria en el pagament dels serveis mèdics, sempre ha sigut símptoma de decadentisme. Si repassem l'història del món veurem que el pobles més pròspers varen ésser els que rodejaren de comoditats i respectes als homes encarregats de curar llurs malalties.

Mentre Hipòcrates i tots els metges de l'illa de Cos es veuen voltats de prestigi i remuneracions en els temps de l'esplendor grec; mentre Galeno i Vesalio, a Pèrgam i a Pàdua, vivien amb relativa folgança; en els pobles on la incultura fa florir l'acabament del feudalisme els metges porten una vida esllanguida, pobre, miserable... Es l'endormiscament de l'edat mitja, amb el despotisme dels petits tirans, als qui havia d'oferir-se des del dret de cuixa i perxada fins al senyoriu de vides i hisendes.

Fem aquests breus comentaris perquè la característica del segle actual consisteix en un aparent desinterès en la percepció dels nostres honoraris professionals, unes vegades perquè el client ho discuteix, altres perquè el metge els renuncia.

Les dotacions del personal mèdic en els escalafons dels hospitals i establiments benèfics han sigut sempre a Espanya molt modestes; però d'uns anys a aquesta part, mentre tots els dependents i escriptors públics han aconseguit l'aug-

ment de llurs sous, la classe mèdica se les ha agafades amb l'ocurrent modernisme d'oferir gratis el treball del seu intel·lecte i el fruit de llur competència.

Podríem citar una llarga llista de dispensaris, sanatoris, hospitals, clíniques, consultoris, on els metges actuen sense remuneració pecuniària, com si tota una joventut esmerçada en l'estudi i l'investigació no pogués representar un valor positiu i cotitzable.

Quan un home realitza un treball útil en la forma intel·lectual que el metge ho fa, mereix retribució pels seus serveis. No exigir aquesta retribució significa en el metge una falta d'estimació per la seva pròpia obra, la qual jutja tan baixa i faltà que no la considera digna d'ésser pagada. En les institucions benèfiques i en les autoritats que aprofiten l'abúlia o l'inconsciència dels metges explotant llur missió, hi ha un delictes de franca immoralitat i de lesa ciutadania.

Se'ns rebatrà dient que la caritat i l'esperit de filantropia poden justificar el desinterès en la percepció d'emoluments. No hi ha res més fals ni menys admissible en bona dialèctica.

La caritat s'ha d'exercir amb tota la sublim renúncia d'una fe religiosa o d'un credo místic. Els metges no som místics ni gosem la pau i quietud de les abadies. El nostres fills i les nostres dones necessiten el nostre pa i el nostre guany, ensems que nosaltres tenim necessitats a atendre, casa on viure, llibres amb què alimentar l'esperit.

Per invocar la paraula caritat cal dir-se Sant Francesc d'Asís, Santa Teresa de Jesús, Sant